

Mieczysław Cincio

Wspomnienie pośmiertne : adwokat Tadeusz Penderecki

Palestra 20/11(227), 61-62

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

i nauki. Wynoszący 45% odsetek nie uczących się i nie pracujących wśród skazanych w wieku lat 17—21 kilkakrotnie przekracza udział nie pracujących i nie uczących się w tej kategorii wieku wśród ludności Płocka.

Analiza zmian cech sprawców przestępstw wskazuje na postępujące przesuwanie się tej kategorii osób na margines społeczny.

Zestawienie rosnącego trendu nasilania się przestępczości w Płocku z malejącym trendem w miastach kraju oraz porównanie sytuacji w roku 1959, kiedy współczynnik przestępczości w Płocku był niższy niż w miastach kraju, z sytuacją w roku 1968, kiedy współczynnik ten okazał się wyższy, potwierdza hipotezę negatywnych wpływów na przestępczość występujących w okresie intensywnego uprzemysławiania.

Korzystne zmiany społeczne, ekonomiczne i kulturalne, zachodzące na terenie Płocka, przekonują, że pozytywy życia społecznego w Płocku wzrastają szybciej niż jego negatywy, pojawiające się w okresie intensywnego uprzemysławiania. Niewątpliwie jednak wzrost przestępczości stanowi czynnik opóźniający postęp społeczny zarówno w kategoriach ekonomicznych jak i kulturalnych. Wymaga to zaktywizowania nie tylko polityki kryminalnej, lecz i szeroko pojętej polityki społecznej, z zastosowaniem w szczególności wszelkich form wychowania społecznego.

T.K.

WSPOMNIENIE POŚMIERTNE

ADWOKAT TADEUSZ PENDERECKI

Adwokatura polska poniosła kolejną bolesną stratę. W dniu 23 września 1976 r. zmarł w Dębicy adwokat Tadeusz Penderecki, b. wicedziekan Rady Adwokackiej Wojewódzkiej Izby Adwokackiej w Rzeszowie, zasłużony działacz samorządu adwokackiego, członek i b. kierownik Zespołu Adwokackiego w Dębicy, ofiarny społecznik, życzliwy kolega, znakomity prawnik, odznaczony za pracę zawodową Złotym Krzyżem Zasługi.

Tadeusz Penderecki urodził się 13 marca 1906 r. w Teletnikach. Po ukończeniu gimnazjum typu klasycznego w Dębicy i złożeniu egzaminu dojrzałości podjął pracę zarobkową. Jednocześnie studiował na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, uzyskując po ukończeniu studiów tytuł magistra praw. Po odbyciu aplikacji złożył w 1943 roku egzamin adwokacki przed komisją egzaminacyjną w Krakowie i w maju tego roku rozpoczął indywidualną praktykę adwokacką, którą kontynuował do roku 1954, to jest do chwili utworzenia Zespołu Adwokackiego w Dębicy (był jego założycielem).

W roku 1951 Minister Sprawiedliwości powołał adw. Pendereckiego na stanowisko członka nowo powstałej Rady Adwokackiej w Rzeszowie i od tego czasu bez przerwy, aż do roku 1973 włącznie, pełnił funkcje aktywnego członka samorządu adwokatury rzeszowskiej, zajmując kolejno stanowiska skarbnika Rady, a następnie jej wicedziekana.

Adw. Tadeusz Penderecki był wybitnym adwokatem, człowiekiem wszechstronnie uzdolnionym, humanistą, znał dogłębnie łacinę i grekę, był znawcą muzyki, sam zresztą grał na skrzypcach.

Jego nieprzeciętny urok osobisty zjednywał mu wielu przyjaciół. Był to autorytet prawdziwy, budowany przez wiele lat wiedzą i pracą oraz wysoką moralną i zawodową postawą. Należał do adwokatów walczących twardo, z uporem i nigdy nie oddawał swojej pozycji obrończej łatwo. W walce tej zdobywał szacunek i okazywał się, kim był w istocie i jakim był człowiekiem. Czuli na ludzką krzywdę, spieszył z pomocą każdemu, kto jej potrzebował. Opanowany, spokojny, znał swój zawód i trudne arkana wiedzy prawniczej dogłębnie. Był uosobieniem taktu i kultury humanistycznej.

Gdy w styczniu 1976 r. Zespół Adwokacki w Dębicy przeszedł wraz ze swymi członkami do Izby krakowskiej, adv. Tadeusz Penderecki czuł się nadal związany z adwokaturą rzeszowską, ze swoim dawnym środowiskiem, żył nim, a codzienne sprawy adwokatury były jego sprawami osobistymi. Był odważny w myśleniu i poglądy swoje we wszystkich kwestiach zawsze przekonywająco przekazywał tym, którzy oczekiwali od niego rady.

Śmierć zastała go na posterunku, w czasie wykonywania obowiązków, chociaż ostatnio zawód swój wykonywał już w ograniczonym zakresie. Kwiaty i wieńce, które pokryły mogiłę, oraz serdeczne przemówienia nad grobem wygłoszone przez kierownika Zespołu Adwokackiego w Dębicy adv. J. Roztoczyńskiego oraz przez sekretarza Rady Adwokackiej w Rzeszowie adv. M. Cincię były wyrazem hołdu i szacunku dla człowieka, który przez życie przeszedł rzetelnie i sprawiedliwie, hołdując zasadzie: *honeste id est cum virtute vivere*.

Zegnali Go z ogromnym żalem wszyscy, z którymi pracował, żył, oraz ci, których bronił i spieszył im z pomocą.

Spoczął na wiek w ziemi dębickiej, którą ukochał nade wszystko. Cześć Jego pamięci.

adv. Mieczysław Cincia

MIĘDZY NAMI

WACŁAW DERENIEWICZ

O właściwe pojmowanie roli adwokatury

Troska o przyszłość adwokatury nurtowała środowisko prawnicze, a zwłaszcza samych adwokatów, jeszcze w minionych okresach. Nie jesteśmy od niej wolni także dzisiaj. Już w ubiegłych latach, w związku z obserwowanym zjawiskiem dewaluacji prawa i deprecjacji zawodu prawnika, odzywały się głosy wskazujące na konieczność zahamowania tych niedobrych tendencji, przywrócenia prawu i organom prawo wykonującym należnej im społecznej rangi. Cieszyć więc musi fakt, że w obecnej dobie dynamicznego rozwoju ekonomicznego kraju zagadnienie po-